

Sygn. akt II W 1813/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela skarbowego J. S. z Drugiego Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2017 r.

w postępowaniu w stosunku do nieobecnych

sprawy:

T. Ł., syna A. i Z., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 28.10.2014 r. do 26.01.2015 r. w G. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za miesiące od września do grudnia 2014 r. w łącznej wysokości 1.720,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. oskarżonego T. Ł. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia z tym dodatkowym ustaleniem, iż działał on jako podatnik, czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 700 zł (siedmiuset złotych);

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3, § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat K. L. kwotę 738,00 zł (siedmiuset trzydziestu ośmiu złotych) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego T. Ł. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 908,00 zł (dziewięciuset ośmiu złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 70,00 zł (siedemdziesięciu złotych).

Sygn. akt II W 1813/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. Ł. w roku 2014 prowadził jako osoba fizyczna działalność gospodarczą. W ramach tej działalności T. Ł. w okresie od dnia 28 października 2014 r. do dnia 26 stycznia 2015 r. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 25-tego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za miesiące od września do grudnia 2014 r. Wysokość należnego podatku od towarów i usług za wrzesień 2014 r. wynosiła 561,00 zł, za październik 2014 r. wynosiła 458,00 zł, za listopad 2014 r. wynosiła 421,00 zł, zaś za grudzień 2014 r. wynosiła 280,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconego w ten sposób podatku wyniosła 1.720,00 zł. T. Ł. własnoręcznie podpisywał deklaracje podatkowe VAT-7 złożone do Drugiego Urzędu Skarbowego w G. za wymienione wyżej okresy.

T. Ł. do daty wyrokowania w niniejszej sprawie nie wpłacił w żadnej części zaległego podatku od towarów i usług za wskazane wyżej okresy.

/Dowód: kserokopie deklaracji podatkowych VAT-7 k. 89-96; pisemny wniosek o ukaranie za wykroczenie skarbowe k. 1; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 9, 153/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył T. Ł. o to, że w okresie od 28.10.2014 r. do 26.01.2015 r. w G. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za miesiące od września do grudnia 2014 r. w łącznej wysokości 1.720,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 99/

Oskarżony T. Ł. był w przeszłości jednokrotnie karany za popełnienie przestępstwa kwalifikowanego z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

/Dowód: dane o karalności k. 138-140/

Oskarżony T. Ł. nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień. Z uwagi na niemożność ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych.

/Postanowienie k. 86/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony T. Ł. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanego wyżej względu oskarżony nie został przesłuchany w toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji objętej zarzutem postawionym oskarżonemu, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu wykroczenia skarbowego. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez

upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu wynikają w szczególności z dowodów dokumentarnych w postaci kopii deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 89-96), z których wynika, w jakiej wysokości oskarżony T. Ł. powinien był wpłacić podatek od towarów i usług za okresy wskazane w zarzucie, jak również to, iż osobiście podpisywał deklaracje podatkowe VAT-7 złożone za te okresy, z czego wynika, że musiał mieć świadomość, w jakiej wysokości powinien uiścić podatek VAT za przedmiotowe okresy. Okoliczności te wynikają również z dowodu w postaci pisemnego wniosku o ukaranie za wykroczenie skarbowe (k. 1), na podstawie którego Sąd ustalił, że podatek od towarów i usług za wskazane w zarzucie okresy nie został przez oskarżonego uiszczony w ustawowych terminach na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G.. Natomiast z dowodów w postaci informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 9, 153) wynika, że zaległego podatku od towarów i usług za wskazane wyżej okresy objęte zarzutem oskarżony nie uregulował w żadnej części aż do daty wyrokowania w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał oskarżonego T. Ł. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia z tym dodatkowym ustaleniem, iż działał on jako podatnik, co jest jednym ze znamion przypisanego mu wykroczenia skarbowego, nie zostało natomiast ujęte w postawionym oskarżonemu zarzucie.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu T. Ł. winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego, w związku z czym należy przyjąć, iż T. Ł. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisany mu czyn. W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, i celowo oraz umyślnie nie wpłacił w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu podatku od towarów i usług za okresy określone w zarzucie i chciał tego, skoro nie uregulował przedmiotowych należności w terminie pomimo osobistego podpisania i złożenia deklaracji podatkowych, z których należności te wynikały, zaś w sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, które mogłyby usprawiedliwić takie zachowanie oskarżonego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego, który należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks. Oskarżony jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych – zgodnie z art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne albo kwartalne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu albo kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego – należnego podatku od towarów i usług za miesiące wymienione w zarzucie na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G.. Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie podatku. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Nie można przy tym uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i skoro oskarżony posiadał środki finansowe na przeprowadzenie transakcji, które były podstawą opodatkowania, to powinien był zabezpieczyć również stosowne środki na uregulowanie podatku od towarów i usług związanego z tymi transakcjami i wpłacić je w ustawowym terminie właściwemu organowi, tym bardziej, że w rozpatrywanym przypadku nie były to wysokie kwoty. Z materiału dowodowego nie wynika również, aby oskarżony T. Ł. podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Dodatkowo należy uwzględnić okoliczność, że oskarżony nie wpłacił w terminie ustawowym podatku aż za cztery różne okresy rozliczeniowe, zaś należności podatkowe za te okresy nie zostały zapłacone przez

oskarżonego do daty wyrokowania w niniejszej sprawie. Okoliczności te przemawiają zdaniem Sądu za przyjęciem, iż opóźnienie w uregulowaniu podatku niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu.

Dodać należy, iż zdaniem Sądu nie doszło do przedawnienia karalności czynu zarzucanego oskarżonemu i brak podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego o umorzenie postępowania w niniejszej sprawie na wskazanej wyżej podstawie. Podkreślić należy bowiem, iż czyn oskarżonego należy potraktować jako jedno wykroczenie skarbowe, pomimo że obejmuje ono nieregulowanie w terminie podatku za kilka różnych okresów. Wykroczenie to zostało popełnione w okresie od 28 października 2014 r. do 26 stycznia 2015 r., co wynika z okoliczności, iż ustawy termin do uregulowania podatku od towarów i usług za grudzień 2014 r. upływał z dniem 25 stycznia 2015 r. i tym samym wykroczenie skarbowe polegające na nieregulowaniu w terminie tego podatku mogło nastąpić dopiero następnego dnia, tj. właśnie 26 stycznia 2015 r.

Stosownie do treści art. 51 § 1 kks karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, jednakże odpowiednie zastosowanie znajduje wówczas również art. 44 § 3 kks, zgodnie z którym bieg przedawnienia przestępstwa (a także wykroczenia) skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, a takie wykroczenie skarbowe przypisano oskarżonemu w niniejszej sprawie, rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności, czyli w niniejszej sprawie z końcem 2015 r. Tym samym określony w art. 51 § 1 kks termin przedawnienia karalności wykroczenia skarbowego zarzucanego oskarżonemu upływał z dniem 31 grudnia 2016 r. Jednakże stosownie do treści art. 51 § 2 kks jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, co nastąpiło w niniejszej sprawie wobec wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutu w dniu 11 kwietnia 2016 r., karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. W konsekwencji w niniejszej sprawie do przedawnienia karalności wykroczenia skarbowego zarzucanego oskarżonemu dojdzie dopiero z dniem 31 grudnia 2018 r.

Uznając oskarżonego T. Ł. za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego Sąd na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 700 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż niewpłacanie przez oskarżonego podatku od towarów i usług za okresy opisane w zarzucie miało charakter długotrwały i w całości należności te w dalszym ciągu nie zostały uregulowane. Okolicznością obciążającą jest również uprzednia karalność oskarżonego. Z kolei okolicznością łagodzącą jest nieznaczna łączna wysokość niewpłaconego przez oskarżonego podatku od towarów i usług.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat K. L. kwotę 738,00 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego T. Ł. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 908,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 70,00 zł (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów procesu składają się wydatki poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w związku z tzw. ryczałtem pocztowym, uzyskaniem

danych o karalności oskarżonego oraz przyznaniem obrońcy oskarżonego zwrotom kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.